

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: A.,
IČ: X
sídlem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j. JMK 125463/2018, sp. zn. S-JMK 116301/2018/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j. JMK 125463/2018, sp. zn. S-JMK 116301/2018/OD/Kš, vypravené dne 6. 9. 2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru

dopravy, oddělení správních činností, ze dne 18. 7. 2018, č. j. 219217/2017, č. případu 2017/533908 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

2. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 23. 11. 2017 v 13:04 hod. v obci Těšany, č. p. 275, neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 58 km/h (po zohlednění možné odchylky měření ± 3 km/h), čímž došlo k porušení povinnosti řidiče podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž dané jednání naplňuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a následně se již vyjadřoval k odvolacím námitkám. Konkrétně připomněl, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to na principu sekundární odpovědnosti, jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu. Prvostupňový správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti neznámého řidiče, když žalobkyni zaslal výzvu v souladu se zákonem. Skutečnost, že žalobkyně údaje vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla nesdělila, nemůže být kladeno k tíži správnímu orgánu. Samotným učiněním výzvy nebylo omezeno právo žalobkyně na odeprání výpovědi.
5. Ve správním řízení bylo podle žalovaného postupováno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jednání neznámého řidiče vykazovalo znaky přestupku, který lze projednat příkazem na místě, čímž byla tato zákonem stanovená podmínka pro uplatnění přestupkové odpovědnosti provozovatele vozidla splněna.
6. Dále se žalovaný vyjadřoval k námitkám ohledně měření rychlosti. V tomto směru především zdůraznil, že bylo prováděno za účelem zvyšování bezpečnosti silničního provozu, a to v součinnosti s PČR, o čemž svědčí stanovisko týkající se schválení měřených úseků, které bylo do správního spisu založeno. Stejně tak je součástí spisové dokumentace kopie v rozhodné době platného ověřovacího listu rychloměru, který byl nastaven a použit v souladu s návodem k obsluze. O správnosti provedeného měření svědčí podle žalovaného skutečnost, že se vozidlo na výstupní fotodokumentaci nachází v radarovém svazku. Nastavení dosahu radarového měřiče na vzdálenost 60 metrů není návodem k obsluze vyloučeno.

7. Kromě toho žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán se dostatečně zabýval tím, zda byly naplněny formální znaky přestupku řidiče vozidla. Naopak se v tomto ohledu nezabýval otázkou společenské škodlivosti, protože bylo projednáváno přestupkové jednání provozovatele vozidla. K tomu žalovaný doplnil, že existuje příčinná souvislost mezi nezajištěním toho, aby byly dodržovány pravidla silničního provozu a jejich porušením. Objektivní stránkou přestupku provozovatele vozidla je tak nezajištění objektivního stavu.
8. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Co se týče uloženého správního trestu, žalovaný připomněl, že zákon o silničním provozu výslovně uvádí, že za výše uvedený přestupek řidiče vozidla se uloží pokuta v zákonem stanoveném rozpětí. Tím je automaticky vyloučena možnost uložení napomenutí, které je s pokutou navzájem neslučitelné. Pokuta byla navíc uložena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, a to při zohlednění všech rozhodných okolností případu.

III. Žaloba

9. Krajský soud předně uvádí, že argumentace žalobkyně je ve své podstatě založena na odmítnutí ústavní konformity právní úpravy sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. V této souvislosti pak žalobkyně na více místech žaloby kritizuje závěry Nejvyššího správního soudu ohledně podmínek, za kterých může být odpovědnost provozovatele vozidla za jednání neznámého řidiče uplatněna. Žalobkyně považuje za problematický rovněž institut výzvy k uhrazení určené částky ve smyslu ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, pročež krajskému soudu navrhla, aby za účelem posouzení ústavnosti daného ustanovení věc předložil Ústavnímu soudu podle čl. 95 Ústavy ČR.
10. Ve vztahu nyní projednávané věci žalobkyně namítala, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť ze strany prvostupňového správního orgánu došlo k porušení zásady subsidiarity. Příslušný správní orgán neučinil nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla. Samotné zaslání výzvy provozovateli vozidla k úhradě určené částky navíc nebylo v souladu se zákonem, protože přestupek řidiče nebylo možné projednat příkazem na místě. Žalovaný se k této skutečnosti přezkoumatelně nevyjádřil.
11. Žalobkyni současně nemohlo být známo, že dokazování ve věci již bylo prvostupňovým správním orgánem ukončeno, pročež jí bylo znemožněno, aby se vyjádřila ke všem podkladům pro rozhodnutí. Kromě toho žalobkyně poukázala na procesní pochybení žalovaného, který na její žádost o nařízení ústního jednání nereagoval a přímo vydal napadené rozhodnutí.
12. Podle názoru žalobkyně byla rovněž zkrácena na svém právu namítat podjatost oprávněné úřední osoby, neboť žalovaný nevyhověl její žádosti o sdělení údaje o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat. K tomu žalobkyně dodala, že ve věci rozhodoval Mgr. Bc. X., kterého již dříve označila za nekompetentní osobu, ovlivněnou zjevnou snahou prodlužovat řízení.

13. Dále žalobkyně poukázala na chybný výrok prvostupňového správního orgánu, podle kterého měla jako provozovatel vozidla zanedbat nějakou povinnost stanovenou zákonem. Podle jejího názoru se jedná o nesprávný výklad ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť provozovatel vozidla je za jednání neznámého řidiče pouze subsidiárně odpovědný, jak ostatně potvrdil také Ústavní soud ve svém nálezu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Jednání žalobkyně navíc není jako přestupek v zákoně výslovně označeno. Daná skutková podstata přestupku provozovatele vozidla byla v zákoně stanovena pouze účelově, a to s cílem zajistit příjem obecních rozpočtů.
14. Další sérií námitek žalobkyně brojila proti provedenému měření rychlosti vozidla. Konkrétně namítala, že nebyly splněny podmínky podle ust. § 79a zákona o silničním provozu, neboť nebylo prokázáno, že účelem měření rychlosti bylo zvyšování bezpečnosti silničního provozu, a to za součinnosti s PČR. V této souvislosti žalobkyně poukázala na skutečnost, že se neměla možnost seznámit s originálem listiny ve smyslu stanoviska PČR, které vymezuje místa schválená pro účely měření rychlosti vozidel obecní policií.
15. Kromě toho žalobkyně poukázala na skutečnost, že v daném stanovisku PČR ohledně míst schválených k měření rychlosti je uveden prostor před rodinným domem č. p. 275, kde je umístěno měřicí zařízení. Samotné měření rychlosti vozidla probíhalo před domem č. p. 288, což lze zjistit rovněž z veřejně dostupných mapových podkladů. Tato skutečnost má podle žalobkyně vliv nejen na nepřesné stanovení místa spáchání přestupku, ale také má za následek, že měření neproběhlo na místě k tomu určeném. V tomto ohledu žalobkyně poukázala na nestandardní řešení, když je schválení vymezených úseků měření vymezeno pouze konkrétním místem, nikoliv celým úsekem pozemní komunikace.
16. Stejně tak žalobkyně zpochybnila překročení nejvyšší dovolené rychlosti řidičem vozidla, což je nezbytný předpoklad pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Konkrétně žalobkyně namítala nepřesnost provedeného měření, a to proto, že citlivost použitého rychloměru byla nastavena na 60 metrů, což výrobce doporučuje pouze při mimořádně nepříznivých meteorologických podmínkách. Kromě toho žalobkyně poukázala na skutečnost, že vozidlo je na výstupní fotodokumentaci zachyceno ve chvíli, kdy vyjíždí z radarového svazku. Záznam přestupku proto není v tomto směru dostatečným důkazem.
17. Současně žalobkyně argumentovala tím, že měřicí zařízení má být přesouváno mezi několika stanovišti, jak vyplývá z ověřovacího listu, který je ve správním spisu založen. Za účelem zachování kalibrace rychloměru je proto nutné zajistit jeho pravidelnou údržbu, což nebylo ve správním řízení prokázáno. Naopak byla do správního spisu založena pouze kopie ověřovacího listu rychloměru. K uvedeným námitkám se žalovaný podle žalobkyně dostatečně nevyjádřil, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
18. Ve vztahu k posouzení přestupkové odpovědnosti žalobkyně namítala také neexistenci materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla. Podle jejího názoru nelze akceptovat závěr správních orgánů, že společenskou škodlivost lze dovozovat ze samotného naplnění formálních znaků přestupku. Kromě toho žalobkyně argumentovala tím, že mělo ke spáchání přestupku řidičem vozidla dojít na

přehledném úseku pozemní komunikace. Správní orgány se dostatečně nezabývaly okolnostmi, za kterých byla nejvyšší dovolená rychlost překročena.

19. Žalobkyně rovněž namítala porušení zásady legitimního očekávání, a to s odkazem na skutečnost, že dochází v daném místě k měření rychlosti pouze za předpokladu, že je vozidlu naměřena vyšší rychlost než 59 km/h, aniž by byla tato hranice zdůvodněna. Kromě toho žalovaný přistoupil v jiné věci žalobkyně ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu toho, že jí nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.
20. Závěrem žalobkyně poukázala na chybné stanovení a odůvodnění správního trestu, který byl prvostupňovým správním orgánem uložen. Podle názoru žalobkyně správní orgány nezohlednily všechny zákonem stanovená kritéria, přičemž vycházely z nesprávného závěru o tom, že za přestupek provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nelze uložit správní trest napomenutí.
21. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak doplnil, že žalobkyni bylo v souladu se zákonem umožněno, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, o čemž byla poučena. Stejně tak žalobkyně mohla během správního řízení požádat o nařízení ústního jednání. Neprokázala však, že by takový postup byl nezbytný k uplatnění jejích práv, a to za situace, kdy byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Pokud se jedná o neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě, nejedná se podle žalovaného o vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. K tomu žalovaný doplnil, že neexistují žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno podjatou úřední osobou.
23. Ve vztahu k posouzení odpovědnosti žalobkyně jako provozovatele vozidla žalovaný dále uvedl, že bylo postupováno v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobkyni byla prostřednictvím učiněné výzvy dána možnost, aby totožnost řidiče vozidla sdělila, což neučinila. Z policejních podkladů žádné jiné indicie vedoucí ke zjištění totožnosti pachatele přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nevyplývaly. Jednalo se navíc o přestupek, který lze ze zákona projednat příkazem na místě, čímž byla podmínka podle ust. § 125h odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu splněna.
24. Samotné měření rychlosti vozidla proběhlo v souladu se zákonem, a to řádně ověřeným rychloměrem v místě, které bylo schváleno ze strany PČR. Skutečnost, že uložené pokuty jsou příjmem obecního rozpočtu, vyplývá přímo ze zákona. Správnost provedeného měření pak prokazuje skutečnost, že vozidlo se na záznamu přestupku nachází v radarovém svazku. Tvzení žalobce ohledně přemísťování rychloměru žalovaný považoval za účelové.
25. Ve vztahu k naplnění materiální stránky přestupku žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž zdůraznil, že v řízení o přestupku provozovatele

vozidla není nutné zkoumat společenskou škodlivost jednání řidiče vozidla. Kromě toho žalovaný uvedl, že existuje příčinná souvislost mezi nezajištěním žádoucího jednání řidiče vozidla a porušením pravidel silničního provozu.

26. Závěrem žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán postupoval v řízení tak, aby ve vztahu ke skutkově shodným nebo podobným případům nevznikaly nedůvodné rozdíly. Co se týče uloženého správního trestu, pokuta byla uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem. Uložení správního trestu napomenutí dotčená právní úprava neumožňuje. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně

27. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, ve které uvedla, že správnost kopie listiny (pozn. soudu: v žalobě namítána absence originálu ověřovacího listu rychloměru a stanoviska PČR) je zpochybněna již tím, že správní orgán není na požádání schopen předložit její originál. K tomu žalobkyně doplnila, že měření rychlosti neproběhlo na místě k tomu určeném. Požadavek na údržbu měřícího zařízení se neodvíjí od toho, zda je rychloměr přemísťován či nikoliv, ale jedná se o podmínku platnosti ověření daného měřidla.
28. Kromě toho žalobkyně zdůraznila, že správní orgány měly povinnost zabývat se materiální stránkou přestupku provozovatele vozidla, která podle jejího názoru neexistuje. Zákon o silničním provozu navíc stanovuje pouze subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla, nikoliv jeho povinnost zajistit dodržování pravidel silničního provozu. Podle názoru žalobkyně je poté věcí správního uvážení, zda bude za přestupek uložena pokuta nebo napomenutí. Proto žalobkyně na podané žalobě v plném rozsahu setrvala.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

29. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, záznam přestupku, výpis z karty vozidla (RZ: 1BL7284), kopie v rozhodné době platného ověřovacího listu rychloměru a stanoviska PČR ohledně schválení míst měření MP Židlochovice stacionárními radary v obci Těšany ze dne 8. 6. 2017 (dále jen „stanovisko PČR“). Na základě těchto podkladů byla žalobkyně jako provozovatel vozidla vyzvána dne 11. 12. 2017 podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k tomu, aby uhradila určenou částku nebo sdělila údaje umožňující identifikaci řidiče vozidla. Na danou výzvu žalobkyně zareagovala téhož dne sdělením, ve kterém uvedla, že považuje učiněnou výzvu za bezpředmětnou, a to s ohledem na absenci společenské škodlivosti přestupku, kterého se měl neznámý řidič dopustit. Současně žalobkyně označila učiněné poučení za nedostatečné a poukázala na skutečnost, že měření v daném místě nebylo prováděno za účelem zvyšování bezpečnosti silničního provozu.
30. Následně bylo řízení ve věci spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla usnesením prvostupňového správního orgánu pod č. j. 219217/2017-2 odloženo. Z toho důvodu byl vůči žalobkyni jako provozovateli vozidla vydán příkaz ze dne 14. 5. 2018, proti kterému podala v zákonné lhůtě odpor. Prvostupňový správní orgán proto pokračoval v přestupkovém řízení a žalobkyni oznámením ze dne 7. 6. 2018 vyrozuměl o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 11. 7. 2018. Současně ji poučil

o tom, že se bude moci po skončení dokazování vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

31. Ze záznamu o provedení důkazů listinou ze dne 11. 7. 2018 vyplývá, že prvostupňový správní orgán provedl dokazování obsahem správního spisu, a to za přítomnosti zástupce žalobkyně (jednatele společnosti), který k věci uvedl, že nebylo prokázáno splnění podmínek pro měření rychlosti podle ust. § 79a zákona o silničním provozu. Současně doplnil, že správní orgán nepředložil originál ověřovacího listu rychloměru a stanoviska PČR.
32. Prvostupňový správní orgán poté přistoupil k vydání rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobkyně podala odvolání, ve kterém rovněž požádala o sdělení informace o oprávněné úřední osobě. Současně žalobkyně zaslala žalovanému dne 3. 9. 2018 žádost o dodatečné nařízení ústního jednání.

VII. Posouzení věci krajským soudem

33. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
34. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
35. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
36. Žaloba **není důvodná**.
37. Krajský soud předně uvádí, že žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojila proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. V rámci odůvodnění rozhodnutí se zdejší soud zaměřil nejprve na tu část argumentace, ve které byla zpochybněna ústavní konformita samotné právní konstrukce odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to zejména ve vztahu ke stanovení a výkladu požadavků na dodržení principu subsidiarity.
38. Pokud se jedná o posouzení ústavnosti výše uvedené právní konstrukce odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče, jehož totožnost nebyla správními orgány zjištěna, zdejší soud se k argumentaci žalobkyně již v minulosti vyjadřoval (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2019, č. j. 33 A 19/2018-62; všechna odkazovaná rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
39. V tomto ohledu krajský soud připomíná, že právní názor Ústavního soudu, který vyslovil ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), je pro něj závazný. Dotčená právní úprava byla Ústavním soudem posouzena jako ústavně konformní, neboť ve své

podstata nepředstavuje porušení zásady presumpce neviny ani nevytváří faktickou překážku uplatnění práva na odepření výpovědi

40. Přestože se právní závěry Ústavního soudu vztahují primárně k ust. § 125f odst. 1 a ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, bylo při jejich formulaci nepochybně přihlédnuto také k souvisejícím ustanovením a přípustnosti zákonného postupu učinění výzvy k úhradě určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče podle ust. § 125h téhož zákona. V samotném textu odůvodnění daného nálezu (bod 47.) je ostatně v tomto ohledu uvedeno, že: „*při výkladu napadených ustanovení nelze pominout ani navazující ustanovení zákona o silničním provozu, konkrétně jeho § 125g a 125h.*“
41. S ohledem na tuto skutečnost krajský soud uvádí, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla nebyla ve svém celku či podstatě posouzena jako protiústavní, pročez není důvodu k tomu, aby byla tato otázka Ústavnímu soudu opětovně předkládána, jak bylo v žalobě s odkazem na ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu navrhováno. To samozřejmě nijak nevylučuje možné pochybení správního orgánu v konkrétní věci, pakliže při projednání přestupku provozovatele vozidla postupuje v rozporu se zákonem (např. porušení požadavku subsidiarity), což bude dále krajským soudem v mezích žalobních bodů řádně posouzeno.
42. V této souvislosti krajský soud dodává, že není podobně jako správní orgány v zásadě oprávněn rozporovat či dokonce překonávat právní názory Nejvyššího správního soudu, který se k výkladu dotčených ustanovení v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně vyjádřil. Tento závěr lze dovodit rovněž z ust. § 12 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle kterého platí, že: „*Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. Nejvyšší správní soud sleduje a vyhodnocuje pravomocná rozhodnutí soudů ve správním soudnictví a na jejich základě v zájmu jednotného rozhodování soudů přijímá stanoviska k rozhodovací činnosti soudů ve věcech určitého druhu.*“
43. Z výše citovaného ustanovení zákona a samotného účelu Nejvyššího správního soudu, které je vrcholným orgánem soustavy soudů rozhodujících ve správním soudnictví, tedy vyplývá, že jeho judikatura je ve vztahu ke krajským soudům závazná, a krajský soud se od ní v souladu s principem nezávislosti soudu může odchýlit jen ze zvlášť závažných důvodů. Přestože se pak tato forma závaznosti na správní orgány bezprostředně nevztahuje, je znalost a reflexe ustálené judikatury při rozhodování ve správním řízení žádoucí, neboť přispívá mimo jiné k posílení jednoty rozhodování a v důsledku také zásady legitimního očekávání (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2013, č. j. 17 A 8/2012 - 63; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
44. Následně se již krajský soud zaměřil na vypořádání jednotlivých námitek, které pro přehlednost rozdělil do následujících bodů.

A) Nezákonné zaslání výzvy a zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla

45. Krajský soud předně nepovažoval za důvodnou námitku, že nebyly splněny zákonné podmínky pro učinění výzvy vůči provozovateli vozidla podle ust. § 125h odst. 1

- písm. c) zákona o silničním provozu, a to z toho důvodu, že přestupek řidiče vozidla nebylo možné projednat příkazem na místě.
46. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že výše uvedená podmínka byla splněna, neboť se v posuzované věci neznámý řidič dopustil jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který bylo v rozhodné době možné uložit podle odstavce 7 písm. b) téhož ustanovení zákona pokutu příkazem na místě až do výše 1 000 Kč. Úmyslem zákonodárce naopak nemohlo být, aby tato podmínka byla považována za splněnou jen tehdy, pokud je (neznámý) řidič vozidla schopen a ochoten pokutu na místě zaplatit, neboť se jedná o ze své podstaty nelogickou situaci, která navíc zcela vylučuje možnost uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla.
47. V této souvislosti byla ze strany žalobkyně namítána rovněž nezákonnost postupu prvostupňového správního orgánu, protože neučinil dostatečné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla. Co se týče samotného institutu výzvy podle ust. § 125h zákona o silničním provozu, krajský soud připomíná, že je jeho aplikace zákonem výslovně předvídána. Musí být samozřejmě taxativně splněny jednotlivé podmínky, mezi které patří mimo jiné skutečnost, že totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. V nyní posuzované věci byl policejní spis tvořen pouze oznámením přestupku a záznamem přestupku, ze kterých vyplývá, že se jeho pachatele (řidiče vozidla) nepodařilo odhalit, neboť bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem (bez obsluhy).
48. Žalobkyně dále argumentovala tím, že prvostupňový správní orgán mohl využít také jiné prostředky ke zjištění totožnosti řidiče, a to prostřednictvím výzvy k podání vysvětlení, ve smyslu ust. § 137 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu krajský soud uvádí, že za účelem zjištění totožnosti neznámého řidiče se správní orgán nejprve přirozeně obrací na provozovatele vozidla, který by měl mít přehled o tom, kdo vozidlem v rozhodné době disponoval.
49. Z toho důvodu byl ostatně do zákona o silničním provozu zakotven institut výzvy podle ust. § 125h zákona o silničním provozu. Pokud ovšem provozovatel určenou částku neuhradí a ani nesdělí údaje nezbytné k určení totožnosti řidiče vozidla, nelze jeho pasivitu či neochotu klást k tíži správnímu orgánu, popř. po něj striktně požadovat opakování „neúspěšného pokusu“ cestou podání vysvětlení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2019, č. j. 2 As 33/2016 – 53, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46).
50. Ze samotného policejního spisu podle názoru krajského soudu nevyplývá žádná indicie, která by odhalení totožnosti řidiče vozidla bez součinnosti jeho provozovatele reálně umožňovala. Krajský soud je tedy toho názoru, že prvostupňový správní orgán učinil za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla dostatečné kroky, které jsou od něj příslušnou právní úpravou a judikaturou vyžadovány.
- B) Porušení práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí a opomenutí žádosti obviněného o nařízení ústního jednání**

51. Stejně tak se zdejší soud neztotožnil s námitkou žalobkyně, že jí bylo správními orgány znemožněno, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí. V oznámení o pokračování v přestupkovém řízení ze dne 7. 6. 2018 byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že bude ve věci prováděno dokazování mimo ústní jednání, během kterého se bude moci vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
52. Ze záznamu o provedení důkazů listinou ze dne 11. 7. 2018 vyplývá, že jednatel žalobkyně byl provádění dokazování obsahem policejní dokumentace přítomen, resp. bylo mu umožněno, aby se s jednotlivými podklady seznámil. Následně již nebyl spisový materiál doplňován. V důsledku toho nebylo do procesních práv žalobkyně zasaženo.
53. Žalobkyně doplnění dokazování před vydáním prvostupňového rozhodnutí výslovně nenavrhovala a nevyžádala si ani lhůtu k písemnému vyjádření ve věci. Krajský soud je toho názoru, že absence formálního sdělení o ukončení dokazování není natolik závažné procesní pochybení, které by samo o sobě mělo za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je navíc z jeho vlastní rozhodovací činnosti známo, že žalobkyně v minulosti vystupovala ve více řízeních o přestupku provozovatele vozidla, pročez si tak musela být vědoma svých procesních práv a také postupu správního orgánu před vydáním rozhodnutí o přestupku.
54. V této souvislosti žalobkyně namítala porušení zásady legitimního očekávání, neboť žalovaný na uvedené procesní pochybení nezareagoval, přestože v jiné právní věci rozhodl ze stejného důvodu o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu krajský soud uvádí, že k žalobě byla doložena kopie rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2018, č. j. JMK 125319/2018, které bylo vydáno v jiné přestupkové věci.
55. Podle názoru zdejšího soudu nelze bez dalšího dovozovat porušení zásady legitimního očekávání, podle které nemají při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů vznikat nedůvodné rozdíly, pouze na základě výsledku jiného přestupkového řízení žalobkyně jako provozovatele vozidla. Z odůvodnění přiloženého rozhodnutí navíc bez nutnosti podrobného zkoumání vyplývá, že ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo za jiných skutkových (procesních) okolností.
56. V nyní projednávané věci bylo v oznámení o pokračování v přestupkovém řízení ze dne 7. 6. 2018 uvedeno nejen formální poučení s odkazem na ust. § 36 odst. 3 správního řádu, ale žalobkyni bylo výslovně sděleno, že se po provedení důkazů mimo ústní jednání dne 11. 7. 2018 bude moci vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, čehož využila. Zásada legitimního očekávání proto nebyla porušena.
57. Stejně tak krajský soud nepovažoval za důvodnou námitku brojící proti postupu žalovaného, který nereagoval na dodatečnou žádost žalobce o nařízení ústního jednání ze dne 3. 9. 2018 a bez dalšího vydal napadené rozhodnutí. Předně je nutné připomenout, že k doručení dané žádosti došlo přesně v den vydání napadeného rozhodnutí, přestože žalobkyně byla o svém procesním právu žádat nařízení ústního jednání ve smyslu ust. § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„nový přestupkový zákon“), poučena již v oznámení o pokračování v přestupkovém řízení ze dne 7. 6. 2018.

58. Pokud tedy žalobkyně se žádostí o nařízení ústního jednání vyčkávala několik měsíců, ačkoliv byla v zastoupení jednatelem přítomna provádění dokazování mimo ústní jednání a podala ve věci obsáhlé odvolání, lze její postup považovat za účelový. K tomu je vhodné doplnit, že žalobkyně v dané žádosti přesvědčivě nezdůvodnila, z jakého důvodu je dodatečné nařízení ústního jednání nezbytné k uplatnění jejích práv. Argumentovala pouze spekulativním tvrzením o tom, že odvolací správní orgán se nedokáže v psaném textu orientovat. Z těchto důvodů je krajský soud toho názoru, že nečinnost žalovaného, která byla způsobena zejména načasováním dané žádosti, nepředstavuje vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci.

C) Neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě

59. Nesprávnost procesního postupu žalovaného žalobkyně dále spatřovala v tom, že jí nebylo umožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Přestože v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žádala v souladu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, nebylo jí vyhověno. V tomto ohledu dává krajský soud žalobkyni částečně za pravdu v tom, že žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud na výslovnou žádost žalobkyně nereagoval a přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
60. Přesto se je nutné zabývat se dále tím, zda mělo výše uvedené pochybení žalovaného samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti bylo opakovaně judikováno, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30).
61. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že žalobkyně v žalobě dovozovala možnou podjatost Mgr. Bc. X jako oprávněné úřední osoby pouze na základě toho, že je nekompetentní a uplatňuje účelové praktiky s cílem dosáhnout prodlužování řízení. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí.
62. Žalobkyně zůstala pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, neboť nespécifikovala žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla snad tvrzená podjatost Mgr. Bc. X projevit. Současně žalobkyně nezpochybnila nestrannost oprávněné úřední osoby z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci.

63. Nad rámec uvedené krajský soud uvádí, že oprávněnou úřední osobu nelze považovat *a priori* za podjatou pouze proto, že nerozhoduje podle představ obviněného z přestupku, který ve své podstatě zpochybňuje samotný institut sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla a způsob, jakým je podle zákona před zahájením řízení o přestupku (v rámci zjišťování totožnosti řidiče vozidla) postupováno.

D) Chybný výrok správního orgánu I. stupně

64. Podle názoru žalobkyně vzbuzuje formulace výroku prvostupňového rozhodnutí nesprávný dojem, že byla uznána vinnou z přestupku provozovatele vozidla proto, že zanedbala nějakou zákonem stanovenou povinnost. O tom svědčí rovněž odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný uvedl, že objektivní stránkou daného přestupku je nezajištění žádoucího stavu, tedy dodržování pravidel silničního provozu řidičem vozidla. V této souvislosti žalobkyně poukázala na nálezy Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém bylo naopak uvedeno, že provozovatel vozidla je pouze sekundárně odpovědný, aniž by měl povinnost spočívající v přijetí konkrétních opatření.
65. Předně krajský soud připomíná, že prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku pouze ocitoval dotčená ustanovení zákona o silničním provozu, což nelze považovat za chybné. Na druhou stranu dává krajský soud žalobkyni za pravdu v tom, že podle výše odkazovaného nálezu Ústavního soudu je právní konstrukce přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu založena výlučně na sekundární a svoji povahou objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Ten je zprostředkovaně odpovědný za jednání jiné osoby (řidiče vozidla), které nemůže aktivně ovlivnit. V tomto ohledu tak lze považovat výklad žalovaného za nepřesný, neboť naznačuje, že provozovatel je ze zákona povinen k přijetí konkrétních opatření, což Ústavní soud označil za nesplnitelné.
66. Přesto krajský soud nepovažuje uvedené pochybení za natolik zásadní, aby mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí či rozhodnutí o přestupku. Podstatná je skutečnost, zda se správní orgány dostatečně zabývaly porušením povinností řidiče vozidla a naplněním formálních znaků daného přestupku, neboť se jedná o jednu z nezbytných podmínek pro subsidiární uplatnění odpovědnosti provozovatele vozidla.
67. K tomu krajský soud dodává, že žalobkyní namítaná neexistence přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je v rozporu se závěry Ústavního soudu, který ve výše uvedeném nálezu nijak nezpochybnil, že provozovatel vozidla může být za protiprávní jednání řidiče sekundárně postižen, a to rovněž za předpokladu, že jazykové vyjádření ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není na první pohled jednoznačné.

E) Nezákonnost provedení měření rychlosti

68. V tomto ohledu žalobkyně namítala zejména nedodržení podmínek pro měření rychlosti ve smyslu ust. § 79a zákona o silničním provozu. Konkrétně argumentovala tím, že nebyl dostatečně prokázán vliv měření rychlosti na zvyšování bezpečnosti silničního provozu. Za účelem potvrzení svých tvrzení žalobkyně k žalobě doložila vyjádření Městského úřadu Židlochovice ze dne 29. 5. 2018, které má svědčit o tom, že

umístění měřicího zařízení v daném místě není podloženo relevantními údaji a jedná se pouze o způsob, jak získávat finanční příjem do obecního rozpočtu.

69. Krajský soud předně uvádí, že dané vyjádření Městského úřadu Židlochovice není součástí spisové dokumentace a z jeho obsahu jednoznačně nevyplývá, že by se vztahovalo výhradně k nyní projednávané věci, resp. k místu, kde bylo měření rychlosti provedeno. Bez ohledu na tuto skutečnost je podle názoru krajského soudu nutné vycházet z toho, že zákon o silničním provozu nestanovuje povinnost správních orgánů zadávat nebo disponovat statistikami, analýzami či jinými podklady, které budou posuzovat vliv stacionárních rychloměrů na zvyšování bezpečnosti silničního provozu.
70. Naplnění obecně formulovaného požadavku na zvyšování bezpečnosti silničního provozu podle ust. § 79a zákona o silničním provozu lze podle názoru zdejšího soudu dovozovat rovněž z obecně známé skutečnosti, že kontrola dodržování nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěné části obce má pozitivní vliv na předcházení vzniku dopravních nehod, a to s ohledem na specifika silničního provozu a zvýšený výskyt chodců (místních obyvatel).
71. Nelze navíc opomenout, že samotné stanovisko PČR ke schválení míst měření rychlosti obecní policií, ve kterém je otázka bezpečnosti silničního provozu rovněž posuzována, představuje aprobaci záměru provádět měření rychlosti v určitém místě, aniž by bylo v tomto směru možné hovořit o zájmu PČR zajistit pravidelný příjem obecního rozpočtu.
72. Pokud se pak jedná o namítané nepředložení originálu stanoviska PČR, krajský soud nepovažuje žalobkyní předestřené důvody za relevantní. Předně je třeba vycházet z toho, že provádění důkazů kopiemi listin je ve správním řízení zcela standardní postup, a to zejména za předpokladu, kdy je originál dané listiny uložen u jiného orgánu veřejné moci. Nelze navíc opomenout, že příslušné stanovisko PČR není vydáváno pro účely konkrétního řízení o přestupku, ale je naopak přikládáno jako součást policejní dokumentace ve všech přestupkových věcech, které se týkají zjištění překročení nejvyšší dovolené rychlosti obecní policií v daném místě. Z podstaty věci proto nelze zajistit, aby byl originál stanoviska PČR běžnou součástí spisového materiálu.
73. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by bylo možné důvodně pochybovat o autentičnosti obsahu dané listiny ve vztahu k jejímu originálu, který byl vydán orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci, pročež se jedná o veřejnou listinu, jejíž pravost je podle ust. § 53 odst. 3 správního řádu presumována. Krajský soud proto nepovažuje postup správních orgánů za nesprávný a naopak se plně ztotožňuje s tím, že založení pouhé kopie listiny do správního spisu lze v tomto případě považovat za dostatečné.
74. Co se týče samotného obsahu stanoviska PČR ve vztahu ke schválení míst určených k měření rychlosti, je v něm uvedeno, že MP Židlochovice je oprávněna provádět měření rychlosti v obci Těšany, a to před rodinným domem č. p. 272 a č. p. 275. Námitka žalobkyně spočívá v tom, že obecní policie změřila rychlost vozidla před domem č. p. 278, tedy mimo výše vymezená místa schválená ze strany PČR.

75. Krajský soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že ke změření vozidla došlo v obci Těšany před domem č. p. 288, což lze ověřit srovnáním výstupní fotodokumentace s údaji na veřejně dostupných mapách na internetu, a to pomocí aplikace „Street View“ (www.mapy.cz). Tato skutečnost však nemá podle názoru krajského soudu za následek nezákonnost provedeného měření rychlosti, a to z následujících důvodů.
76. Je zřejmé, že stanovisko PČR vycházelo z polohy umístění samotného měřicího zařízení, přičemž je v něm výslovně uvedeno, že se jedná o rychloměr zabudovaný v otočné skříni. Z toho důvodu je přirozené, že byl pro účely vymezení schválených úseků použit jednoznačně ověřitelný údaj o umístění rychloměru, nikoliv údaj o poloze vozidla v okamžiku změření rychlosti. Správní orgány v zásadě nemohou ovlivnit způsob, jakým je schválený úsek měření rychlosti ve stanovisku PČR vymezen. Je nicméně zřejmé, že samotné umístění rychloměru nemůže s ohledem na potřebnou vzdálenost a úhel pro měření rychlosti korespondovat s místem, kde je vozidlo na snímku zachyceno. V předmětné věci je jasné, že měřicí zařízení bylo umístěno v souladu se stanoviskem PČR, avšak měřené vozidlo v okamžiku pořízení fotografie se nacházelo poblíž domu č.p. X.
77. K tomu je vhodné doplnit, že nepřesné vymezení místa spáchání přestupku (změření rychlosti) má v tomto případě zásadní vliv pouze za předpokladu, že by mohlo být jednání řidiče zaměnitelné s jiným skutkem. V daném případě však prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedl nejen místo (podle stanoviska PČR), ale také čas a způsob spáchání přestupku daným vozidlem, čímž byla jeho záměna spolehlivě vyloučena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 4, a ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35).

F) Neprokázání jednání majícího znaky přestupku

78. Žalobkyně z více důvodů zpochybnila naplnění formálních znaků přestupku řidiče vozidla podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Předně uvedla, že pravidelně kontroluje svá vozidla a provádí školení jejich řidičů. K tomu krajský soud uvádí, že tato okolnost nevylučuje individuální selhání jednotlivce a porušení pravidel silničního provozu. Nelze navíc ověřit, kdo byl ve skutečnosti řidičem vozidla a zda se žalobkyní tvrzeného školení zúčastnil.
79. Kromě toho nemůže mít případné proškolení řidiče vliv ani na posouzení odpovědnosti žalobkyně jako provozovatele vozidla, neboť ta je odvozována od protiprávního jednání řidiče (viz výše). Současně nelze uvažovat ani o možnosti uplatnění některého z liberačních důvodů, které jsou ve vztahu k danému druhu přestupku taxativně stanoveny v ust. § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu.
80. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že nebylo prokázáno překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ve správním spisu se nachází záznam přestupku, jehož součástí je výstupní fotodokumentace z rychloměru. Na daném snímku je vozidlo žalobkyně zachyceno při odjezdu na samotném středě, a to ve chvíli, kdy se ve směru měření nenachází žádná vozidla či jiná překážka, která by mohla přesnost naměřených hodnot ovlivnit. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že se vozidlo nachází mimo radarový svazek, což by bylo možné dovozovat například za situace, kdyby jeho přední část nebyla na snímku zachycena. Na základě úřední znalosti z jiných řízení ve věci přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené

rychlosti je krajský soud naopak toho názoru, že se jedná v podstatě o vzorovou výstupní fotodokumentaci.

81. Z toho důvodu se krajský soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že o měření rychlosti v souladu se zákonem a návodem k obsluze nejsou důvodné pochybnosti. Pokud žalobkyně v této souvislosti poukázala na nesprávné nastavení citlivosti měřicího zařízení, je třeba připomenout, že se jedná o automatizované technické zařízení, které je přednastaveno za účelem průběžného měření rychlosti, tedy v různých meteorologických podmínkách.
82. Bez ohledu na tuto skutečnost je nutné doplnit, že ani z žalobkyní citovaného návodu k obsluze nevyplývá, že by odchýlné nastavení citlivosti mělo automaticky za následek zneplatnění provedeného měření rychlosti. Krajskému soudu je navíc známo, že rychloměry jsou běžně vybaveny systémem chybových hlášení, který v zásadě znemožňuje vygenerování výstupní fotodokumentace za předpokladu, že nebyly splněny výrobcem stanovené parametry nebo minimální podmínky pro měření rychlosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).
83. Krajský soud dále nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že mělo docházet k přemísťování rychloměru mezi několika stanovišti. Takový závěr totiž nelze učinit pouze na základě toho, že jsou v ověřovacím listu rychloměru uvedena výrobní čísla schválených skříní na dvou odlišných místech. Žalobkyní dovozené rozkalibrování daného přístroje je tak pouze spekulativní.
84. Co se týče namítaného neprokázání údržby měřicího zařízení, je třeba doplnit, že sama žalobkyně neuvádí žádný právní předpis či pasáž návodu k obsluze, podle kterého by byly správní orgány povinny vést o těchto činnostech záznamy či jinou formu evidence (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2019, č. j. 29 A 116/2017 – 83). V rámci předcházejícího správního řízení navíc žalobkyně o poskytnutí takové informace výslovně nežádala, přičemž kromě obecné poznámky o významu údržby rychloměru v odvolání ani nezpochybnila, že by v tomto případě nebyla prováděna.
85. Ve vztahu k namítané absenci originálu ověřovacího listu rychloměru krajský soud stejně jako v případě stanoviska PČR dodává, že použití jeho kopie ve správním řízení je zcela běžné. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovozovat rozpor mezi předloženou kopií a originálem, který je veřejnou listinou a jehož pravost je tak ze zákona presumována.
86. Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je pak zásadní, že žalovaný se vyjádřil k podstatným bodům žalobní argumentace, mezi které patří rovněž námitky směřující proti správnosti provedeného měření rychlosti. Ačkoliv krajský soud souhlasí s tím, že vypořádání jednotlivých námitek mohlo být preciznější, neznamená to, že příslušný správní orgán musí přímo reagovat na nepodložené a svoji povahou pouze dílčí poznámky či připomínky, které byly v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedeny.

G) Neexistence materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla

87. Co se pak týče materiální stránky přestupku provozovatele vozidla, krajský soud předně připomíná, že nelze považovat za nesprávný postup, když správní orgány při své rozhodování vycházejí z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. V tomto směru se zdejší soud naopak odkazuje na výše uvedené závěry ohledně ústavní konformity podmínek nastoupení sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž se bude nadále zabývat pouze tím, zda byla společenská škodlivost přestupku správními orgány dostatečně posouzena.
88. Předně krajský soud uvádí, že žalobkyně závěry žalovaného dezinterpretuje, neboť vytrhává jednotlivé pasáže z kontextu celého odůvodnění napadeného odůvodnění. Žalovaný v rámci vypořádání odvolacích námitek sice argumentoval tím, že v řízení ve věci přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nemusí být posuzována otázka společenské škodlivosti, ale pouze ve vztahu k jednání neznámého řidiče, nikoliv provozovatele vozidla.
89. Tento závěr koresponduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který například ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, konstatoval, že: „*„Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“*
90. Co se poté týče materiální stránky přestupku provozovatele vozidla, žalovaný podpořil závěry prvostupňového správního orgánu odkazem na příslušné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterém judikoval, že naplněním formálních znaků přestupku dochází v běžně se vyskytujících případech k současnému naplnění jeho materiálního znaku. Zákonodárce totiž z podstaty věci považuje za přestupek pouze takové jednání, které vykazuje určitou míru společenské škodlivosti, a to ve vztahu k ohrožení či porušení právem chráněného zájmu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 1 As 237/2015-31).
91. O nenaplnění materiální stránky přestupku lze ovšem uvažovat za předpokladu, že by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by znamenaly, že k ohrožení nebo porušení právem chráněného zájmu nedošlo ani v nepatrné míře, což je nutnou podmínkou pro uplatnění přestupkové odpovědnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).
92. V nyní projednávané věci se ovšem jedná o přestupek provozovatele vozidla, který je sekundárně (objektivně) odpovědný za protiprávní jednání neznámého řidiče, čímž je prostor správních orgánů pro rozlišení jednotlivých případů z hlediska míry společenské škodlivosti značně omezen. Pokud by krajský soud přisvědčil argumentaci žalobkyně, v podstatě by tím zpochybnil samotnou podstatu a právní základ pro uplatnění přestupkové odpovědnosti provozovatele vozidla, což by bylo v rozporu

s již uvedenými závěry Ústavního soudu, který danou právní úpravu nepovažoval za protiústavní.

H) Porušení principu předvídatelnosti práva

93. Žalobkyně také namítala, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, pokud v rozhodném místě a čase docházelo pouze k měření rychlosti vozidel pochybujících se rychlostí vyšší než 59 km/h. K tomu krajský soud předně uvádí, že měření rychlosti nebylo prováděno úředními osobami prvostupňového správního orgánu, ale příslušníky obecní policie. Z povahy věci tak nelze stanovení rychlostního limitu pro účely měření rychlosti klást k tíži příslušnému správnímu orgánu, protože nerozhoduje o tom, jaké přestupky mu budou oznámeny.
94. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že nastavení měřicího limitu nad hranicí nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem či dopravním značením nepochybně zohledňuje nejen následné odečtení možné odchylky měření, ale také skutečnost, že u daného druhu přestupku je nutné důsledně zohledňovat míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti v kontextu individuálních okolností případu, a to za účelem posouzení společenské škodlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45).
95. K porušení zásady legitimního očekávání, a to v kontextu namítaného procesního pochybení správních orgánů ohledně uplatnění práva žalobkyně podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, se krajský soud již vyjadřoval v rámci vypořádání předcházejících námitek.

I) Chybné stanovení a odůvodnění správního trestu

96. Závěrem žaloby bylo namítáno, že prvostupňový správní orgán použil pro uložení pokuty nesprávné ustanovení zákona o silničním provozu, přičemž při stanovení její výměry dostatečně nezohlednil všechny okolnosti případu. Současně se prvostupňový správní orgán nezabýval tím, zda mohlo být za přestupek provozovatele vozidla uloženo napomenutí.
97. Příslušný správní orgán vycházel při uložení pokuty za přestupek provozovatele vozidla z ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, který rovněž v rozhodné době stanovoval, že při ukládání pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Z toho důvodu prvostupňový správní orgán správně odkázal na ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který stanovoval rozmezí pro uložení pokuty 1 500 až 2 500 Kč.
98. Ve vztahu k namítanému nezohlednění všech rozhodných okolností případu při stanovení výše pokuty krajský soud připomíná, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, který je založen na principu objektivní odpovědnosti. Jedná se tak o druh přestupkového jednání, které vykazuje typové znaky společenské škodlivosti a okolnosti spáchání, což rozsah správního uvážení

výrazně omezuje. Nelze navíc opomenout, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy na samotné spodní hranici stanovené zákonem.

99. Krajský soud se dále neztotožnil ani s argumentací žalobkyně, že měla být správními orgány zohledněna možnost uložení správního trestu napomenutí, a to s odkazem na ust. § 35 nového přestupkového zákona. Dané ustanovení zákona totiž stavuje pouze taxativní výčet správních trestů, které mohou být za přestupek uloženy. Jedná se ovšem obecnou právní úpravu (lex generalis), která se ve vztahu k zákonu o silničním provozu použije subsidiárně.
100. V této souvislosti je v ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu stanoveno, že: „*Za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*“ K dikci citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že správní orgány nedisponují uvážením ohledně toho, jaký druh správního trestu bude za daný přestupek uložen (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2019, č. j. 33 A 19/2018-62). Souběžné uložení napomenutí vedle pokuty je poté v ust. § 36 nového přestupkového zákona výslovně vyloučeno.

VIII. Závěr a náklady řízení

101. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
102. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. června 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.